

— Не само това, забълбъжи първата жена. — Всъщност всеки ден по няколко души бѣдни идватъ у дома да просятъ, и никого още не съмъ върнала.

— Така е, заключи първиятъ мъжъ, всички, които сме заможни, помагаме — кой съ каквото може.

II.

Трамвайната кола спрѣ. Нова вълна отъ хора се заблъска къмъ вратата. Една неизвѣстна ржка блъсна въ колата едно осемгодишно момиче, хилаво, голо, прѣмръзнало.

— Покажете му, моля ви се, ул. „Паисий“, то ще слѣзе тамъ, — чу се непознатъ гласъ.

Трамваятъ тръгна и кондукторътъ почна да издава билети. Дойде и до момичето, което се бѣ сгушило до вратата и трепереше.

— Дай си билета, момиче! обърна се той къмъ него.

— Нѣмамъ, — отговори то.

— Тогава, десетъ стотинки!

— Нѣмамъ, — боязливо отвърна то и едва ли не заплака.

— Щомъ нѣмашъ, ще слѣзешъ на слѣдната спирка. — Чуденъ свѣтъ! Не знаятъ, че който не може да плаща, не бива да се вози. — Не е ли така? каза кондукторътъ, като се обърна къмъ моитѣ съсѣди.

Госпожитѣ се поусмихнаха, а господата, отъ нѣмане що да отговорятъ, се позагънаха въ шубитѣ си.

На слѣдната спирка трамваятъ спрѣ, кондукторътъ хвана дѣтето и почна да го тласка навънъ. Азъ станяхъ да го спася. Въ това врѣме на вратата стоеше единъ „чичо“ — опълченецъ. Той протегна загорѣлата си ржка и прѣгърна дѣтето, а съ другата — бръкна въ джеба си, извади 10 стотинки и ги подаде на кондуктора.

— Стой тука чичовото! Азъ нѣмамъ хиляди и милиони, ала за тебе могатъ да се намѣрятъ 10 стотинки у мене.

Вуйчо Ваню.